

Wat ben ik?
(Sloterdijk op het Wad)

Het is pikdonker. Het waait hard. Overal is geluid en dat geluid is overdonderend. Het knalt, het loeit, het schuurt en piept, het knapt en schraapt. Het bonst en plonst en spat en dondert boven mij en onder mij. De wind jaagt, valt soms bijna stil en zwelt weer aan. Het water zuigt, kolkt, stamp, valt spattend over zichzelf heen. In deze kakofonie van geluid, geloei en beweging voel ik dat ik langzaam naar beneden lijk te schuiven.

In dit donkere kabaal raken grote ijzeren containers los uit elkaars omklemming. Ze schuren, schuiven naar beneden en tuimelen de golven in. Sommige containers verdwijnen onmiddellijk onder de golven, andere drijven als buiten adem rakende zwemmers op het ruige water. Kopje onder kopje boven.

Te midden van alle geluiden en beweging lijkt het soms opeens eindeloos stil, alsof alle geluid door enorme zuigers is weggezogen.

Ik ben stil in het donker en vraag me af wie of wat ik ben.

Plotseling is er een enorme knal wat de rest van het geraas naar de achtergrond dringt. Het knerpt en knalt. Het wordt opeens ijskoud en door een grote spleet, te midden van allerlei spullen, word ik naar boven gezogen.

Wat ben ik, nu ik mij opeens hier bevind? Buiten mijn droge kartonnen verpakking ben ik niet meer die ik was lijkt het wel. Nu alles anders is heb ik geen idee meer wie ik ben.

Wat ik wel weet is *waar* ik ben. Op zee. Verder zou ik het niet weten. Ik ben te licht om te zinken, om onder de golven te verdwijnen. Aan de andere kant ben ik te zwaar om op de wind meegenomen te worden. En zo drijf ik doelloos in het rond. Eindelijk, na vele uren wordt het langzaam lichter zoals grauwwaart lichter lijkt dan gitzwaart.

Hoe ben ik hier terecht gekomen?

Ik weet nog dat ik in een doos als vulling en voor stevigheid moest dienen. Ik had een duidelijke functie en vanuit die functie was ik ook gemaakt: inpakmateriaal. Dat ben ik. Polystyreen, preciezer gezegd: geëxpandeerd polystyreen (EPS). Roepnaam: Piepschuim.

Samen met honderden andere dozen, die dezelfde producten en verpakkingsmaterialen bevatten, werd ik in een container gezet. Het was in die haven een stuk warmer dan hier, maar verder heb ik van het verscheept worden niet zoveel meegekregen. Ergens drie hoog aan een zijkant van een gigantisch schip voer ik weken over zee.

En nu... nu is alles anders. Niets is meer het zelfde. Met het scheuren en zinken van mijn container, het kapot gaan van de doos waarin ik zat is mijn functie als bescherm- en vulmiddel gestopt. Zelf ben ik in meerdere stukken en stukjes gebroken en heb ik geen idee waar de rest van mij is.

Is de rest van mij, van wie ik was, opgesloten in een deel van de container of ergens drijvend op een andere golf? Overgeleverd aan de wind en de zee drijf ik aangetast en stuurloos mee op de stroom. In het waaierige grijze licht zie ik meer stukken zoals ik. Hele platen, brokken en bolletjes. De zee is bezaaid met ons. We zijn letterlijk schuim tussen de schuimkoppen. We zijn daar waar we niet horen te zijn.

Het kabaal van vallende containers en stampen van immense dieselmotoren van de MSC ZOE is gestopt. Het schip is nergens te bekennen. De zon breekt af en toe tussen de rafelige vlakken grijs door. Ik zie een scherp gelig licht, geel als het oog van de griel. Behalve het

loeiende geluid van de wind hoor ik het zout van de zee langs mijn
huid slijpen. Een meeuw zoekt met zijn snavel naar wat naast hem drijft. Hij
pikt, prikt, kijkt, pikt met zijn snavel in wat voor hem drijft. Hij pikt in mij. De snavel
duwt en wrikt zich in mij. En ik, ik raak verder verdeeld. Uit hoeveel stukjes mag ik
bestaan om nog over ik te kunnen praten? Of gaat dat door tot het
laatste bolletje.... en ben ik dan nog steeds ik? Of kan alleen het grootste stukje van wat ik
eens was wat zeggen, zeggenschap claimen over mijn identiteit.
Terwijl stukken en stukjes van mij al verder drijven en andere op slik en zand
zijn aangespoeld, verdwijnen of vast komen te zitten in magen, darmen en
slokdarmen, in struiken en kieuwen desintegreer ik al meer en meer.
Mijn functie verloren, mijn vorm verloren, mijn zelf verloren. In
plaats van een product te beschermen ben ik een ramp geworden.
Ik ben een massa witte brokjes en bolletjes. Ik ben een plaag.

Het is maanden later en ik lig als een piepklein brokje EPS met wat ander bolletjes als souvenir in een
doosje. Dat doosje staat op de tafel van een studente. Een tijd terug heeft ze een weekend
aangespoeld afval van de MSC ZOE helpen opruimen. Ze nam mij mee als aandenken voor haar
eigen verhaal.

Het is lekker warm en ik zie en hoor meer dan ik ooit had kunnen bevroeden. Er zijn planten,
mensen, een kat en duizend en een dingen. Naast mij op de tafel staat een theepot en liggen boeken.
Ik lees op de achterflap van een boek dat mij alleen al vanwege de titel 'Sferen Schuim' zeer
aanspreekt: *"..metafoor van het schuim: de nieuwste verschijningsvorm van de sferen waarin de
hedendaagse mens leeft. Instabiliteit en vluchtigheid...."*. (*)

Mijn identiteit is meerduidelijk en ambivalent. Net zo heeft een gebeurtenis meerdere oorzaken en
elke oorzaak meerdere gevolgen.